

Maaneber, idet de tilsvarende Bestemmelser jo findes paa de egentlige Lønningslove. Jeg siger derfor, at jeg fuldkommen vel forstaar, at den høitærede Krigsminister har givet Loven denne Affattelse; men det vil vistnok ogsaa findes lige saa naturligt, at vi fra vor Side ikke kunne anerkende det for fuldstændig givet — for ikke at bruge noget stærkere Udtryk. — at den militære Lønningslov vil udkomme inden den 1ste April 1875, og at vi derfor maa finde det rigtigt, at der gives denne Lov en saadan Affattelse, at den vil kunne opfylde sin Hensigt, der jo er, forlods at give de Menige og Underkorporalerne den Lønningsforhøielse, som fra alle Sider er anerkjendt for rigtig. Jeg vil derfor anbefale, at Lovens 1ste Linie bliver affattet saaledes, at det kommer til at hedde: Fra 1ste Januar 1875, og til Lønningsloven træder i Kraft. Jeg tror heller ikke, at der fra den høitærede Krigsministers Side kan være Noget at indvende derimod, idet der i en saadan Affattelse lige saa lidt vil kunne lægges en Erkjendelse af, at Lønningsloven ikke kan komme ud inden 1ste April, som der skulde kunne ligge Noget i den om, at den kan komme ud. Hvorvidt den militære Lønningslov kan udkomme inden den 1ste April 1875, afhænger jo af Omstændigheder, som vi endnu i dette Dieblif ikke ere i Stand til at bedømme; men naar man opfatter den Vending, som af mig er antydet, paa den Maade, at den aldeles ikke vil udtale Noget om, hvorvidt den militære Lønningslov kan eller ikke kan udkomme inden den 1ste April 1875, tror jeg heller ikke, at der fra den høitærede Krigsministers Side vil kunne indvendes Noget imod, at den her foreliggende Lov gives en Affattelse, som gaar ud paa, at den skal gjælde fra 1ste Januar 1875, indtil Lønningsloven udkommer. Jeg skal derfor anbefale, at man giver Loven en saadan Affattelse, og anmoder den høitærede Krigsminister om at udtale sig desangaaende, idet jeg tror at kunne være forvisset om, at han ikke vil kunne have noget Væsentligt imod en saadan Affattelse.

Krigsministeren: Jeg skal dertil kun tillade mig at bemærke, at da den foreliggende Lov ligefrem slutter sig til Lønningsloven, forekommer det mig naturligt, at man først ser, hvorledes Lønningslovens Gang bliver. Hvis den gaar igjennem til 1ste April 1875, er det paa-gjældende Udtryk i den foreliggende Lov jo, som det ærede Medlem ogsaa udtalte, fuldstændig korrekt, men skulde det paa et senere Stadium vise sig, at Lønningsloven ikke kan gaa igjennem til den Tid, vil der jo blive tilstrækkelig Leilighed til at forandre denne Lov til at gjælde længere. Jeg maa visst ogsaa ønske, at de Menige og Underkorporalerne faae den Forhøielse, jeg har foreslaet, og det har glædet mig at høre de Udtalelser, det ærede Medlem i saa Henseende har fremsat. Jeg

tror derfor, at man paa dette Standpunkt maa holde paa den Redaktion, som af mig er foreslaet.

Bojsen: Jeg forstaar ikke ganske den høitærede Krigsministers Motivering af, hvad der skulde tale for at beholde den Redaktion, som af Regjeringen er foreslaet. Vi ere vist Alle enige i, at Ingen kan ønske, at vi ved 1ste April 1875 skulde komme til at staa saaledes, at der i alt Fald vilde komme en Mellemtid, i hvilken det Lønningsstillæg, der var givet, igjen skulde falde bort. Dette anser jeg for at være — om jeg maa bruge det Udtryk — saa absurd, at jeg er overbevist om, at man fra ingen Side kan ønske, at et saadant Tilfælde skulde indtræde. Jeg kan ikke se, at det kan tillægges nogen Betydning i nogenformhelst Henseende, at dette Udtryk kommer til at blive staaende, naar vi dog Alle ere enige om, at vi, dersom den almindelige Lønningslov ikke kommer ud til den 1ste April 1875, maa forlænge den foreliggende Lov. Det er altsaa i og for sig blot et rent og bart Hensigtsmæssighedshensyn i dette Dieblif, at vi i Stedet for senere at gaa til gjentagne Forhandlinger om dette Lovarbejde, søge at undgaa dette ved at indføre en Bestemmelse, hvorom vi Alle ere enige, nemlig at disse Lønningsstillæg maa gjælde, indtil den almindelige Lønningslov udkommer. Dersom den høitagtede Krigsminister virkelig kunde paapege mig noget Motiv for at fastholde Lovudkastets Redaktion, skulde jeg naturligvis ogsaa høre mig derfor, men jeg er ikke i Stand til at se, at der kan gives noget Motiv for at fastholde den, naar vi, som sagt — jeg gjentager det — fra alle Sider ere enige i, at denne Lov i Realiteten maa gjælde, indtil Lønningsloven er færdig.

Hjør: Det har selvfølgelig ikke kunnet Andet end glæde mig, at man nu er kommen til Erkjendelse af, at de Menige og Underkorporalerne bør have Tillæg til deres Lønning. Det vil være det høie Thing bekendt, at nogle Medlemmer i Forening med mig, navnlig det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), og jeg tror det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager) samt en tidligere Følge-tingsmand Reinhold Jensen i sin Tid under Hærens Behandling i 1867 gjorde, hvad der stod i vor Magt, for allerede dengang at sætte igjennem, hvad man nu erkjender for rimeligt og billigt. Det kan altsaa ikke Andet end glæde mig, at man nu er kommen til denne Erkjendelse, kun maa jeg beklage, at det først er sket nu. Det er imidlertid en Kjendsgjerning, at Priserne paa Livsforbrødenhederne siden den Tid ere stegne i betydelig Grad, og jeg skulde formene, at der ikke er større Forskjel imellem den nuværende Lønning, og hvad der her foreslaas som Tillæg til de Meniges og Underkorporalernes Lønning, end der i 1867 var imellem den Lønning, de da fik, og